

[Yvonne Hørløv Andersen]

eks. om det var billigere at flytte en hjemmeboende på et hospital osv. Vi drøftede også bevarelsen af den ekspertise, der er tæt tilknyttet til de specialinstitutioner, der er opbygget. Vi var nervøse for, at disse specialinstitutioner skulle forsvinde, fordi man selv fik pladser nok i sit eget amt, en problematik, der ikke er ukendt i dag, hvor man har haft en stor debat om mange mindre institutioner, der har været stillet i de samme situation, men som heldigvis i de fleste tilfælde nu har fået overenskomst, så der ikke skete noget.

Det vil altså sige, at centrum-demokraterne ikke er overbevist. Vi tror altså ikke på, at den lille særforborg skal tages med nu; vi synes stadig væk, at det havde været rart at arbejde noget længere med nogle problemer. Selv om der i betænkningen er en hensigtserklæring, som er meget smuk, så mener jeg ikke, at der er givet tilstrækkelig garanti for, at det kan lade sig gøre at tage den lille særforborg med nu. Jeg vil hellere, vi venter lidt, gør nogle erfaringer med den langt større forborg, åndssvageforsorgen, skriver os dem bag øret, løser problemerne med den lille særforborg imens og så kigger på det i 1985 eventuelt.

Men derfor så vil vi naturligvis anbefale at stemme for det lovforslag, der kun udlægger åndssvageforsorgen.

Et af de problemer, der også knytter sig til troen på, at amterne vil gøre det godt, er, at loven er rent administrativ. Vi har jo også haft Amtsrådsforeningen i udvalget, og jeg tror ikke, det var, fordi man mente, det skulle koste så meget mere end det, staten sparede ved at lægge forborg ud. Men det kommer det jo til, hvis man skal opfylde loven. Derfor var det rart, hvis der helt klart havde stået »skal« i stedet for »kan« ved mange af de ting, der står, fordi lovforslaget jo er neutralt over for det serviceniveau, der er på de institutioner, amterne modtager. Det ønsker vi ikke skal være tilfældet, og derfor har vi i en lang række ændringsforslag foreslået noget, som givetvis koster penge, men som absolut er forbedringer.

For det første er der forborgens målsætning, som vi ønsker flyttet over i den lov, der bliver gældende. Det anser vi som nødvendigt; når denne målsætning endnu ikke er opfyldt af staten, må amterne gøre det. Den

skal i hvert tilfælde ikke forsvinde ud i den blå luft.

Et andet af vore ændringsforslag, jeg vil nævne, omfatter de psykotisk åndssvage, et af vores virkelig store problemer inden for forborg. De psykotisk åndssvage har endnu ikke rigtig fundet en placering, de er på blandede afdelinger, og vi foreslår at forpligte amterne til at oprette små socialpædagogiske enheder med beskæftigelsesmuligheder direkte tilknyttet. Vi mener ikke, at det er nok, at der i bemærkningerne står, at amterne »kan« – også dér vil vi gerne have det bestemt i en lovparagraf.

I det hele taget ønsker vi at stramme loven, således at ansvaret bliver klart placeret, således at loven ikke kan forvaltes efter et skøn. Det er i forvejen svært nok for mange grupper under bistandsloven, men for de handicappede vil det være en katastrofe.

Endvidere så har vi foreslået at bevare det lokale vejledende råd. Vi ser ingen grund til at nedlægge et godt fungerende råd, bestående af politikere, forældre og personale, og erstatte det med noget nyt. Det er især uforståeligt at gøre det i en usikker overgangstid. Jeg vil anbefale folketinget, hvis de ønsker at forbedre dette lovforslag, at stemme for de af os stillede ændringsforslag. Og så vil jeg sige til socialministeren, at jeg stemmer for socialministerens ændringsforslag nr. 1.

Ebba Strange (SF):

Som det er fremgået af tidligere ordførers indlæg, og som det klart fremgår af den betænkning, der ligger til grund for andenbehandlingen her i dag, har socialudvalget under behandlingen af disse to lovforslag, som vi behandler, haft besøg af mange mennesker, der hver især repræsenterer forskellige handicapgrupper, og som det også er fremgået, især af den sidste ordførers indlæg, har det været karakteristisk, sådan har jeg i hvert fald oplevet det, at de grupper, der har repræsenteret åndssvageforsorgen, i og for sig gennemgående har været positivt indstillet over for udlægningslovgivningen og de problemer, der knytter sig til udlægningslovgivningen, mens de grupper, der repræsenterede andre former for handicap, har været mere skeptiske. Jeg tror, det har at gøre med, at det er åndssvageforsorgen, der har haft de største problemer med hensyn til økonomi,